

være blevet løst. I stedet bliver problemerne større og større og mere og mere uoverskuelige, samtidig med at landsstyret åbner den ene luft-havn efter den anden.

Vores belastede børn i Grønland ville have været et godt skridt på vejen til at få det bedre, hvis politikernes smukke ord fra landets højeste talerstol blev ført ud i livet. Spørgsmålet er nu, om regeringen vil være med til at tage ansvaret for at få vort stolte folk på ret køl igen.

Man har også i de senere år set, hvordan det igen bliver mere og mere populært, at de grønlandske familier sender deres børn og unge på efterskoler og ungdomsskoler her i Danmark for at sikre bedre dansk kundskaber, når de enten skal færdiggøre folkeskolen eller skal til at starte på en uddannelse, hvor gode kundskaber i dansk er et krav for at kunne opnå gode karakterer, idet undervisningen og undervisningsmaterialerne ofte er på dansk.

Jeg kan derfor ikke lade være med at blive betænkelig ved de tanker, som landsstyret har om etablering af forskellige videregående uddannelsesinstitutioner, idet der er hårdt brug for en folkeskolereform for at forbedre de egen-skaber og kundskaber, børnene kommer ud med fra folkeskolen.

Man ser, at frafaldet ved uddannelser i Danmark er faldende. Gennemsnittet er faktisk lavere hos grønlandske studerende i Danmark end hos de danske studerende på videregående uddannelser her, hvorimod frafaldet på de videregående uddannelser i Grønland stadig er for højt. Derfor håber jeg også, at regeringen vil være opmærksom på de tiltag, der er på vej i Grønland, når den fremover vil overdrage andre ansvarsområder, så kvaliteten af uddannelserne ikke forringes, når de overgår til hjemmestyret.

Man har her i Danmark fire grønlandske huse, som er etableret i henholdsvis Ålborg, Århus, Odense og København. De har tydeligt kunnet mærke den stigning, der er og har været på området. Da det medfører en del opgaver for dem, har jeg derfor indstillet til Venstre, at man i de kommende forhandlinger om finansloven arbejder for, at regeringen fremover løbende i finansårene afsætter økonomiske midler til driften af de grønlandske huse i Danmark.

Da driftsudgifterne til grønlændernes huse i Danmark ikke er et amts- eller kommunalpolitisk anliggende, og da grønlændernes huse i Danmark ikke er omfattet af målsætningerne for amternes kulturpolitik, er det derfor vigtigt,

at de grønlandske huse kommer under Statsministeriet som et statsanliggende. De grønlandske huse med den nuværende ordning er meget sårbare, idet tilskuddene fra amterne og kommunerne er bundet af hinanden, og derved er husene i tide og utide blevet udsat for nedskæringer, som har og kunne have haft katastrofale følger for driften og de serviceydelser, de grønlandske huse giver de ca. 12.000 grønlændere i Danmark.

Inden for alle de områder, det er vigtigst at have de nødvendige ressourcer til, for at befolkningen kan have nogle trygge og helbreds-mæssigt forsvarlige rammer, er der mangler, idet man giver lidt for lidt til alle for at have det hele.

Jeg mener ikke, at befolkningen i Grønland og i rigsfællesskabet kan være tjent med, at vi stiltiende accepterer den kurs, Grønland er inde i. Jeg har stillet mig selv spørgsmålet, hvorvidt det ville være muligt at føre sundhedsvæsenet tilbage til Danmark. Grønland magter det ikke, befolkningen har nået smertegrænsen, sundhedsvæsenet skal under behandling.

Landsstyreformand Jonathan Motzfeldt udtalte for nylig i sin åbningstale til Landstinget, at samfundets smertegrænse var nået i år med et forbrug til sundhedsvæsenet på 700 mio. kr., hvilket svarer til næsten en tredjedel af bloktilskuddet fra den danske stat.

Landsstyreformanden har en forklaring på de stigende udgifter i sundhedsvæsenet. Ifølge landsstyreformanden handler de stigende udgifter til sundhedsvæsenet nemlig om, at befolkningens generelle leveforhold ikke er gode nok, at livsstilen i Grønland er for dårlig, at befolkningen bliver ældre og ældre. Det er en utrolig arrogant og ansvarsløs vurdering, landsstyreformanden smider i hovedet på den grønlandske befolkning. Sundhedsvæsenet har aldrig været ringere, end det er i øjeblikket, og det er ikke befolkningens skyld.

Befolkningen venter stadig med tålmodighed på at høre politikernes visioner for sundhedsvæsenet. Ingen i befolkningen kan se, at vore politikere gør sig de største anstrengelser for at løse den politiske del af opgaven. Det nytter ikke at smide ansvaret for det skrantende sundhedsvæsen i hovedet på befolkningen.

Landstinget må finde ud af, hvad det vil med sundhedsvæsenet, og regeringen må pålægge landsstyret at løse problemerne og derefter følge op, når problemerne fortsat får lov til at være uløste.